

1. MÄ EN KOSKAAN OPI

”skä, mä en koskaan opi pyöräilemään”, Lilia tuskaili. Lilia oli eskarilainen, ja moni hänen kavereistaan jo pyöräili. Apurenkaita Lilian pyörässä ei enää ollut, vaan ajamaan piti oppia ilman niitä. Lilian isä oli poistanut apupyörät, koska kun ne olivat paikoillaan, Lilia tukeutui liikaa niihin ja sai pyörän kulkemaan kallellaan.

Ilman apurenkaita oli harjoiteltu ennen lumien tuloa edellisenä syksynä ja harjoittelua jatkettiin heti uuden kevään tullessa. Lilia oli päättänyt, että hän oppii pyöräilemään, ja se kävisi hyvinkin nopeasti uudelleen löytyneellä innolla.

”Pyöräilyssä pitää muistaa tasapaino, se on tärkeää”, isä opasti.

”Joo, mä osaan kyllä”, Lilia sanoi ja laittoi kypärän tiukasti päähän.

”Ei saa heilua yhtään vaan on pidettävä sarvista kiinni ja pidettävä pyörä suorassa.”

Liliaa isän antamat ohjeet välillä hermostuttivat, ja hän löikin harjoittelun pelleilyksi.

”Harjoittelu pitää ottaa tosissaan”, isä sanoi ja sai Lilialta hyväksyvän nyökkäyksen.

Isä tarttui työntötankoon ja pyysi Liliaa polkemaan koko ajan ja pitämään ohjeiden mukaisesti pyörä suorassa. Isä koetti välillä päästää tangosta irti ja antoi Lilian yrittää pysyä pystyssä. Parin metrin päästä isä tarttui uudelleen tankoon ja tuki, ettei Lilia kaatuisi.

”Muista istua suorassa, älä käännä vartaloasi sivulle, muu-

ten kaadut”, isä sanoi kuuluvasti.

Lilia nyökkäsi ja suoristi itsensä.

Ohitse ajoi muutamia pyöräilijöitä, joista isä pyysi otta-
maan mallia:

”Näetkö, tuo rouvakin istuu satulan päällä suorassa.”

”Katso iskä tuolla menee pieni koira”, Lilia sanoi yhtäkkiä ja
mielenkiinto pyöräilystä siirtyi kaukana menevään pieneen
valkoiseen koiraan.

”Joo, niin menee, ja se koirakin haluaa, että Lilli oppii pyö-
räilemään.”

Liliaa nauratti isän kommentti:

”Hassu iskä”, Lilia sanoi ja painoi yhtäkkiä jarrua.

”No?” Isä kysyi ihmetellen.

”Mitä?”

”Sä jarrutit!”

”En jarruttanut”, Lilia puolustautui.

Isä kyykistyi polkupyörän satulassa istuvan Lilian vierelle:

”Haluatko oppia pyöräilemään?”

Lilia nyökkäsi.

”Sitten sin pitää kuunnella ohjeita ja toimia niiden mukaan.”

”Joo!” Lilia tokaisi hieman hermostuneena ja painoi jaloil-
laan vimmatusti polkimia.

Isä otti uuden otteen työntötangosta ja pyysi Liliaa polke-
maan.

”Nyt yritetään päästä uuteen ennätykseen niin, etten mä pidä
kiinni”, isä sanoi ja odotti oikeaa hetkeä, kunnes saattoi luottaa,
ettei Lilia nojannut mihinkään. Hän tunsu sen työntötangosta.
Kun pyörä kulki suoraan, isä päästi irti ja kannusti Liliaa:

”Polje! Polje! Polje!”

Lilian pyörä kulki suoraan, kuten oli opetettu, mutta yht-
äkkiä pyörä heilahti sivulle äkkinäisen käännöksen jälkeen ja

Lilia oli kumossa.

"Mä en koskaan opi!" Lilia huusi ja potkaisi pyöräänsä.

Isä kyykistyi hermostuneen tyttärensä viereen ja tarttui tätä kädestä:

"Tiedätkö mitä?"

"No?" Lilia tuhahti.

"Katso, sä ajoit tuolta tolppasta asti tänne niin, etten mä pitänyt kiinni", isä sanoi hymyillen osoittaen pyöräilytien varrella olevaa katuvalotolppaa. Lilia nosti vähitellen katseensa maasta ja katsoi tolppaa, joka ei kuitenkaan ollut kovin kaukana, mutta se oli silti ennätysmatka, jonka Lilia oli pyörällä polkenut ilman, että joku olisi pitänyt tangosta kiinni.

"Oikeestiko?"

Isä nyökkäsi: "Kyllä! Hyvä Lilia!"

"Kuinka pitkän matkan?" Lilia kysyi.

"Ainakin kymmenen metriä", isä sanoi ja nosti maassa olevan pyörän pystyyn. "Nyt poljetaan takaisin kotiin, niin voit kertoa äidille."

"Jee!"

Kotiin päästyään Lilia juoksi kertomaan ilouutiset äidilleen, joka halasi innostunutta Liliaa:

"Mulle tuli varmaan mustelma käteen", Lilia sanoi ja nosti hihaa, ja kädessä oli kuin olikin pieni mustelma.

"Hieno mustelma", isä sanoi ja läiskäsi Lilian kanssa kädet yhteen.

2.

KOSKA MÄ SAAN JÄÄTELÖN?

Aamulla herättyään Lilia juoksi esittelemään isälleen mustelmaa, jonka oli saanut kaatumisesta.

"Sattuuko siihen?"

Lilia nyökkäsi.

"Kipu menee kohta pois."

"Koska mennään pyöräilemään?" Lilia kysyi innostuneena eikä antanut pienen mustelman haitata opettelua.

"Iskän pitää käydä töissä, mutta sitten kun isä tulee töistä, niin opetellaan silloin."

"Mitä mä teen sen aikaa, kun sä oot töissä?" Lilia kysyi ihmeissään.

"Sä meet eskariin", isä sanoi.

"Ai niin", Lilia sanoi hymyillen.

Kun kello oli melkein puoli seitsemän illalla, isän auto saapui pihaan. Lilia odotti kypärä päässä portailla istuen.

"Mennäänkö?"

"Iskä syö ensin jotain niin mennään sitten."

"Ok!"

Isä söi nopeasti ja tuli Lilian luokse.

"Muistatko vielä, miten pitää ajaa?"

Lilia katsoi isäänsä:

"Pitää sarvista kiinni, istua suorassa ja polkea koko ajan", Lilia luetteli ohjeita.

"Hyvä. Mitä jos lopettaa polkemisen?"

"Voi kaatua", Lilia sanoi ja hypähti satulaan.

"Sitten mennään", isä sanoi ja piti tangosta kiinni. Kun hiekkainen kotitie oli päästy loppuun, Lilia sai kokeilla ajamista niin, ettei kukaan pitänyt tangosta kiinni. Isä päästi irti, ja Lilia horjahti välittömästi.

"Älä käännä sarvista niin paljon!"

"En mä kääntänytkään", Lilia puolusteli.

Sadan metrin matkalla isä ei juurikaan voinut päästää irti työntötangosta, koska tunsikin koko ajan, kuinka Lilia väänsi vartaloaan ensin vasemmalle ja sitten oikealle.

"Sun pitää pysyä suorassa!"

"Mä oon!"

"Et oo", isä sanoi ja pysäytti pyörän ja kyykistyi Lilian vierelle.

"Me voitaisiin tehdä niin, että käydään aina jäätelöllä, kun harjoitellaan pyöräilyä. Se olisi palkka hyvin menneestä harjoittelusta."

"Koska mä saan jäätelön?"

"Ensin pitää harjoitella ja saada onnistumisia", isä sanoi ohjeet palkinnon saamiselle.

"En mä sitten koskaan saa jäätelöä, kun en mä opi", Lilia murehti.

Kun harjoittelu ei sinä iltana enää sujunut, päättivät Lilia ja isä suunnistaa takaisin kotiin ja jatkaa seuraavana päivänä, jos Lilia olisi silloin motivoituneempi harjoittelemaan. Kotonan Lilia kertoi äidilleen mitä oli isän kanssa sopinut palkkiosta, kun pyöräily alkaisi sujumaan.

"Hienoa, että yrität", äiti kannusti Liliaa.

